

Kryštof Vaněk

Já a Imoen, nejcennější přátelství na světě

Jmenuji se Kryštof a teď se s vámi podělím o jeden z příběhů, kterých ve svém volném čase zažívám spousty. Vracel jsem se zrovna ze školy a rychle spěchal do pokoje. Někde z kuchyně na mě ještě volá máma, ale její slova už nevnímám. I když můj pokojík vypadá jako obyčejný dětský pokoj, není to tak úplně pravda. Je to magické místo. Místo, které se dokáže během chvíle proměnit v říši víl a skřítků. V pohádkovou zemi plnou fantazie, kde je všechno možné. Jako každá taková země, je i tahle plná pohádkových pokladů. Za jedním takovým se teď vydáme. Slyšíte správně, vydáme. Zapomněl jsem totiž ještě na jednoho člena mé výpravy. Naši kočku Imoen. Odvážného bojovníka, který stojí vždy při mně.

Prodíráme se společně vysokou, hustou trávou, která se táhne až k nedalekému lesu, kam máme namířeno. Legenda o pokladu nedozírné hodnoty nás žene kupředu. Mezi trpaslíky se ten příběh traduje již celá staletí a jednoho dne se dostal i k nám. Ze zdejší krajiny tvořené nekonečnými svěže zelenými horskými loukami, po nichž se prohání stáda zvířete, hustými lesy a malebnými vesničkami se nám tají dech.

„Je to moc daleko“ řekla Imoen.

„Co se ti zase nezdá? Jsme na cestě sotva pár minut a ty už nařikáš. A vůbec, jsi kočka, máš mňoukat a ne si stěžovat.“

„Ve vašem světě možná kočky nemluví, ale tady je všechno jiné“ namítala Imoen. Nevím, jak to dělá, ale vždycky to dopadne stejně. Vezmu ji do náruče.

„I tak se mi to nezdá“ pokračovala Imoen ve svém nařikání. „Ten trpaslík říkal, že poklad hlídá obrovský had jménem Thaul. Nikdo ho ještě nepřemohl a nikdo se odtamtud nevrátil.“ „Nesmysl, v lese hadi nejsou.“

„Taky ta rada, sleduj mihotavá světélka, dovedou tě až k pokladu se mi nelíbí.“ pokračovala Imoen. „Co když jsou to bludičky? Zavedou nás do bažin a my se tam utopíme.“

„Nedělej si starosti, jsi tu přece se mnou“ odpověděl jsem ve chvíli, kdy už jsme vstupovali do lesa. Byl to zvláštní pocit, jakoby pohádková krajina plná zajímavých bytostí, víl, skřítků, ptáků, zvířete a překrásné krajiny s křišťálově čistými řekami a jezery přestala existovat. Ocitli jsme se v úplně jiném světě, ponurém a šedém, smutném a tichém. Až mi to nahánělo hrůzu. Přesto jsem byl odhodlán jít dál a potvrdit tak pravost legendy o pohádkovém pokladu ukrytém hluboko v lesích.

Po chvíli tichého míjení zkroucených stromů Imoen vykřikla „Vidím světélko!“ A opravdu kousek před námi se objevila první světélka a za nimi další a další. Povzbuzeni trpaslíkovou radou jsme se vydali je sledovat. Sledování světélek nás přivedlo na lesní mýtinu, kde stála dřevěná chalupa. Na první pohled vypadala zanedbaně a neobydleně. Poslušně klepu na dveře. A ono nic. Ani na mé volání nikdo nereaguje a tak zkouším kliku. Dveře se s hrozivým skřípotem otevírají. Vstupujeme dovnitř. I když z venku vypadala chalupa docela malá, ocitli jsme se v místnosti, která svou velikostí naprosto předčila naše očekávání. Šedivé stěny plné zaprášených polic svědčily o tom, že zde již dlouho nevkročila živá bytost.

Neforemné stíny měnily svou podobu a běhaly po zdech celé místnosti. Jediný zdroj světla přicházející pootevřenými dveřmi, pomalu slábl. „Jsou to sluhové Thaula“ řekla Imoen a pohlédla ke dveřím, které se pomalu nořily do naprosté tmy. „Jsme v pasti.“

Teď se stíny změnilly v černý přízrak, který se ze stropu místnosti snesl přímo na mne. Na poslední chvíli jsem uskočil a stín zmizel na podlaze vedle mne. V tu chvíli se z podlahy zvedla hadí postava zahalená mlžným oparem. Byl to samotný Thaul. Jeho žhnoucí červené oči nám nedovolily pohlédnout jinam.

Nedokázal jsem to. Stejně jako mnoho jiných, ani já jsem nedokázal porazit Thaula a získat poklad, který stráží.

Naposledy jsem vzal Imoen do náruče a přitiskl ji k sobě. „Promiň.“

Thaul se s tichým sykotem připlazil až k nám a jeho tělo nás pomalu obepnulo. Ve stejnou chvíli se otevřely dveře a zlatavá záře zahalila celou místnost. „Kryštofe! Kolikrát tě mám volat k večeři?“ křikla máma a rozhlédla se po mém pokoji. „Po večeři si tady uklidíš! Polož tu kočku a sundej to švihadlo, než se na něm uškrtíte.“

„Ano mami.“ Řekl jsem.

A tak nás máma díky večeři zachránila před zlým strážcem pokladu hadem Thaulem.